

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/102/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013202163
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1013202163.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. D. N., LL.M., bytom C., zastúpeného Mgr. Stanislavom Hutňanom, advokátom so sídlom Moskovská 18, 811 08 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného vydaného v konaní č. KM-TO2-2013/3009, MU-OPO-2013/000304-0006 z 18. októbra 2013, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/292/2013-51 z 26. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/292/2013-51 z 26. februára 2015 **p o t v r d z u j e**.
Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1S/292/2013-51 z 26. februára 2015 zastavil konanie o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia fiktívneho rozhodnutia žalovaného vydaného v správnom konaní č. KM-TO2-2013/3009, MU-OPO-2013/000304-006 z 18. októbra 2013.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že žalovaný ako správny orgán prvého stupňa vydal na základe žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií z 15. septembra 2013 rozhodnutie č. KM-TO2-2013/3009 z 24. septembra 2013, ktorým nebolo vyhovené žiadosti žalobcu o sprístupnenie rozhodnutia Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 21. februára 2013, ktoré sa týka žiadateľa o azyl Z. M.. Rozhodnutie odôvodnil tým, že migračný úrad ako povinná osoba podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“) nie je oprávnená sprístupniť rozhodnutie vydané v konaní o udelení azylu, ktoré sa týka konkrétneho žiadateľa o udelenie azylu, a to aj v prípade, ak by bolo takéto rozhodnutie dôsledne anonymizované. Žalobca voči prvostupňovému rozhodnutiu z 24. septembra 2013 podal rozklad doručený Migračnému úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky dňa 3. októbra 2013. Podaným rozkladom žalobca žiadal, aby

minister vnútra Slovenskej republiky zmenil prvostupňové rozhodnutie a požadovanú informáciu sprístupnil. Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podaním z 31. októbra 2013 rozklad žalobcu predložil Osobitnej komisii ministra vnútra na prípravu návrhov a rozhodnutí ministra o rozkladoch, pričom podanie bolo doručené kancelárii ministra vnútra dňa 31. októbra 2013. Rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. KM-OLVS-111/2013 z 13. novembra 2013 žalovaný zamietol rozklad žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Ďalej krajský súd uviedol, že medzi účastníkmi je spornou otázka počítania lehoty na rozhodnutie žalovaného o rozklade. V zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní, t.j. zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). V ustanovení § 19 zákona o slobodnom prístupe k informáciám je osobitne upravené odvolacie konanie proti rozhodnutiam povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie alebo proti fiktívnym rozhodnutiam povinnej osoby podľa § 18 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Lehota na rozhodnutie odvolacieho orgánu, ktorá je v predmetnej právnej veci sporná, je upravená v ustanovení § 19 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Ide o jednoznačné určenie lehoty, ktorá sa nezačína počítať od doručenia odvolania žalobcu odvolaciemu orgánu, ale až od doručenia odvolania odvolaciemu orgánu povinnou osobou, v tomto prípade prvostupňovým správnym orgánom - Migračným úradom MV SR žalovanému, resp. jeho osobitnej komisii na prípravu návrhov a rozhodnutí ministra o rozkladoch. Zákon o slobodnom prístupe k informáciám osobitne nerieši dobu od podania odvolania (rozkladu) povinnej osobe do predloženia odvolania (rozkladu) odvolaciemu orgánu, preto je potrebné postupovať v zmysle ustanovenia § 57 ods. 2 správneho poriadku v spojení s ustanovením § 22 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Ďalej krajský súd opätovne poukázal na ustanovenie § 57 ods. 1 a 2 správneho poriadku a konštatoval, že až po predložení veci odvolaciemu orgánu, začína odvolaciemu orgánu plynúť 15 dňová lehota na rozhodnutie o odvolaní (rozklade) zakotvená v ustanovení § 19 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, pretože až v tomto štádiu odvolacieho konania sa uplatní zásada *lex specialis derogat lex generalis* (osobitný zákon alebo ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo ustanovenie). Inak povedané, odvolací správny orgán je povinný o odvolaní (rozklade) rozhodnúť v lehote 15 dní od jeho doručenia od prvostupňového správneho orgánu, ktorý už vykonal potrebné úkony v zmysle § 57 ods. 1 správneho poriadku v spojení s § 22 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Krajský súd uviedol, že uvedený právny názor je totožný aj s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreným v jeho rozsudkoch sp. zn. 2Sžo-KS/257/2004 z 28. septembra 2005, sp. zn. 2SŽi/7/2011 z 21. marca 2012 a sp. zn. 8SŽi/4/2012 z 30. januára 2013.

Rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu bol Migračnému úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky doručený dňa 3. októbra 2013, ktorý o žiadosti o sprístupnenie informácií rozhodoval v prvom stupni, a ktorý predložil rozklad žalobcu osobitnej komisii ministra vnútra na prípravu návrhov a rozhodnutí ministra o rozkladoch dňa 31. októbra 2013. V súlade s ustanovením § 19 ods. 2 zákona o slobodnom prístupe k informáciám o rozklade rozhodol minister vnútra ako vedúci ústredného orgánu štátnej správy, a to dňa 13. novembra 2013, teda v zákonnej 15 dňovej lehote v súlade s ustanovením § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií. Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného v tom smere, že k vydaniu fiktívneho rozhodnutia v prejednávanom prípade nedošlo, nakoľko žalovaný rozhodol o rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu v zákonnej lehote 15 dní a rozklad bol migračným úradom predložený osobitnej komisii ministra v lehote 30 dní upravenej v ustanovení § 57 ods. 2 správneho poriadku.

Záverom krajský súd uviedol, že konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je konaním limitovaným predmetom, pričom žalobca v posudzovanej veci sa domáhal zrušenia neexistujúceho rozhodnutia správneho orgánu. Vzhľadom na skutočnosť, že nebola splnená podmienka konania, aby konanie malo spôsobilý predmet zodpovedajúci zákonnej úprave, pričom nedostatok tejto podmienky je neodstrániteľný, krajský súd postupoval podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojitosti s ustanovením § 104 ods. 1 prvej vety O.s.p. a konanie zastavil. O trovách konania súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojitosti s ustanovením 146 ods. 1 písm. c) O.s.p., nakoľko konanie bolo zastavené.

II.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd

napadnuté uznesenie krajského súdu zmenil tak, že fiktívne rozhodnutie žalovaného z 18. októbra 2013 vydané v konaní pod č. KM-TO2-2013/3009, MU-OPO-2013/000304-006 zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, a to z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p., § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. a § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Zároveň žalobca žiadal, aby odvolací súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť mu trovy konania v celkovej výške 712,38 €.

V odôvodnení odvolania žalobca uviedol, že v konaní pred súdom došlo k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a postupom súdu sa žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom, pretože:

a) súd rozhodol vo veci samej ešte predtým, než rozhodol o zmene návrhu žalobcu,

b) súd sa v rozsudku vôbec nevysporiadal s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, ktorá sa týkala začiatku plynutia lehoty na rozhodnutie o rozklade.

Vo vzťahu k prvému dôvodu odvolania uviedol, že spolu so svojím vyjadrením k vyjadreniu žalovaného, predložil súdu zmenu, resp. špecifikáciu návrhu. Súd o tomto návrhu vôbec nerozhodol, teda nerozhodol o ňom spôsobom predpokladaným O.s.p., pričom sa s uvedeným návrhom nevysporiadal ani v odôvodnení uznesenia. Uvedeným postupom súdu došlo podľa žalobcu k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

K druhému dôvodu odvolania žalobca uviedol, že v dôsledku toho, že súd sa vôbec nevysporiadal s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, týkajúcou sa začiatku plynutia lehoty ústredného orgánu štátnej správy na rozhodnutie o rozklade, došlo v konaní k inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a zároveň došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom.

K nedostatočnému odôvodneniu uznesenia žalobca poukázal na stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky, na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 296/09 a na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I.ÚS 403/03.

V ďalšom bode odvolania sa žalobca zaoberal nesprávnym právnym posúdením veci krajským súdom ohľadom začiatku plynutia lehoty na rozhodnutie o rozklade. Podľa krajského súdu odvolací orgán je povinný o odvolaní (rozklade) rozhodnúť v lehote 15 dní od jeho doručenia od prvostupňového správneho orgánu, ktorý už vykonal potrebné úkony v zmysle ust. § 57 ods. 1 správneho poriadku v spojení s ust. § 22 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Žalobca s uvedeným právnym názorom krajského súdu nesúhlasil. Na podporu svojho názoru poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽi/6/2013, z ktorého vyplýva, cit.: „V prípade rozkladového konania je orgán, ktorý rozhoduje o rozklade a správny orgán prvého stupňa, ktorého rozhodnutie je preskúmané, jedným správnym orgánom a rozdielne je len to, kto v jeho rámci ako funkčne príslušný rozhoduje. Preto nemôže plynúť 30-dňová lehota pre predloženie rozkladu na rozhodnutie, ako je to v odvolacom konaní a lehota pre vydanie rozhodnutia o rozklade plynie odo dňa doručenia rozkladu do podateľne ústredného orgánu štátnej správy.“ Z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podľa žalobcu vyplýva, že právny názor žalobcu ohľadom počítania lehôt pri podaní rozkladu proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy je správny a v súlade s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, vrátane konajúceho súdu - Krajského súdu v Bratislave. Uvedený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa pritom týka rovnakého administratívneho orgánu - Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, preto ide o úplne identický prípad zo skutkovej aj právnej stránky. Žalobca dal do pozornosti, že citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je v súlade aj s rozsudkami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/144/2011, či sp. zn. 2S/12/2011. Napokon žalobca poukázal na to, že citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je v súlade aj s názorom právnej doktríny.

III.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá

O.s.p.), preskúmal uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O.s.p. rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy SR orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa § 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobodnom prístupe k informáciám, povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov, alebo orgánu činného v trestnom konaní podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o výsledku konania, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

Podľa § 19 ods. 2 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Podľa § 19 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 22 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 57 ods. 2 správneho poriadku, ak nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania.

Podľa § 61 ods. 2 správneho poriadku, o rozklade rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie. Proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať.

Podľa § 61 ods. 3 správneho poriadku, ustanovenia o odvolacom konaní sa primerane vzťahujú aj na konanie o rozklade.

Z vyššie uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že ak proti prvostupňovému rozhodnutiu o odmietnutí požadovanej informácie podá žiadateľ odvolanie, odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Proti rozhodnutiu žalovaného ako ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy, teda minister. Odvolací súd poukazuje na subsidiárne použitie ustanovenia § 57 ods. 2 správneho poriadku, nakoľko toto ustanovenie rieši situáciu, ktorá nie je upravená zákonom o slobodnom prístupe k informáciám. Zároveň odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 61 ods. 3 správneho poriadku, v zmysle ktorého ustanovenia o odvolacom konaní sa primerane vzťahujú aj na konanie o rozklade. Preto ak v zmysle ustanovenia § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií má odvolací orgán na rozhodnutie o

podanom opravnom prostriedku zákonnú lehotu len 15 dní a táto mu plynie až od doručenia odvolania prvostupňovým správny orgánom, je potrebné aj podľa názoru odvolacieho súdu rátať aj s lehotou 30 dní podľa § 57 ods. 2 správneho poriadku, a to aj napriek tomu, že v § 2 ods. 1 zákon o slobode informácií všeobecne definuje, že povinnou osobou je štátny orgán. Takýto výklad má oporu aj v znení § 19 zákona o slobode informácií, ktorý obsahuje špecifickú úpravu procesného postupu štátneho orgánu pri vybavovaní žiadosti o poskytnutie informácie a ktorý rozlišuje v prípade rozhodnutia ústredného orgánu štátnej správy povinnú osobu, ktorá je prvostupňovým správny orgánom a vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, ktorý rozhoduje o odvolaní. Odvolací súd konštatuje, že § 19 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám predpokladá doručenie odvolania povinnou osobou a nie priamo žiadateľom aj v prípade, ak ide o ústredný orgán štátnej správy. Senát odvolacieho súdu zdôrazňuje, že rozkladová komisia ako kolektívny orgán musí mať primeranú lehotu vec preskúmať a pripraviť.

Z podkladov súdneho spisu, súčasťou ktorého bol aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, je zrejmé, že rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu bol žalovanému doručený dňa 3. októbra 2013 a Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorý o žiadosti o sprístupnenie informácií rozhodoval v prvom stupni, predložil rozklad Osobitnej komisii ministra vnútra na prípravu návrhov a rozhodnutí ministra o rozkladoch dňa 31. októbra 2013. V súlade s § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií o rozklade rozhodol minister vnútra ako vedúci ústredného orgánu štátnej správy, a to dňa 13. novembra 2013, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote v súlade s § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnou argumentáciou krajského súdu týkajúcou sa začiatku plynutia lehoty na rozhodnutie o rozklade v tom smere, že k vydaniu fiktívneho rozhodnutia v prejednávacom prípade nedošlo, nakoľko žalovaný rozhodol o rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu v zákonnej lehote 15 dní, čím boli naplnené podmienky pre zastavenie konania z dôvodu chýbajúceho predmetu súdneho prieskumu.

Za stavu, že vymedzenie žalobných dôvodov v rámci správnej žaloby je prísne časovo limitované (§ 250b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250h ods. 1 O.s.p.), nie je možné konštatovať, že procesným postupom prvostupňového súdu - ktorý nerozhodol o žalobcom navrhovanej zmene petitu žaloby (došlej na krajský súd 9. decembra 2013), ktorú žalobca navrhol v podaní zo 14. januára 2015 - t.j. nevydaním rozhodnutia o úprave petitu by došlo k ukráteniu žalobcu na jeho právach. Z obsahu napadnutého uznesenia je zrejmé, že predmetom konania prvostupňového súdu bolo fiktívne rozhodnutie žalovaného vydané v konaní č. KM-TO2-2013/3009, MU-OPO-2013/000304-006 z 18. októbra 2013, tak ako požadoval žalobca.

Pokiaľ žalobca nesúhlasil s rozhodnutím žalovaného č. KM-OLVS-111/2013 z 13. novembra 2013, ktorým žalovaný správny orgán rozhodol o rozklade žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu č. KM-TO2-2013/3009 z 24. septembra 2013, mal zákonnú možnosť domáhať sa súdneho prieskumu uvedeného rozhodnutia samostatnou žalobou.

Pokiaľ žalobca namietal, že krajský súd sa nevysporiadal s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Českej republiky - čo malo podľa žalobcu za následok nesprávne právne posúdenie veci a zároveň došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom - senát odvolacieho súdu vo vzťahu k judikatúre Najvyššieho správneho súdu Českej republiky uvádza, že rozhodnutiami Najvyššieho správneho súdu Českej republiky nie je viazaný. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽi/6/2013 z 19. marca 2014 odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že s týmto rozhodnutím - vychádzajúcim z judikatúry Najvyššieho správneho súdu Českej republiky - sa nestotožnil, a to s poukazom na prevažujúcu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutia sp. zn. 8SŽi/4/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 2SŽo-KS/259/2004 z 28. septembra 2005 a sp. zn. 2SŽi/7/2011 z 21. marca 2012, na ktorú poukázal krajský súd vo svojom rozhodnutí a tiež žalovaný, ale aj rozhodnutia sp. zn. 6SŽi/5/2011, sp. zn. 5SŽi/13/2013, sp. zn. 5SŽi/8/2012, sp. zn. 3SŽi/1/2013, sp. zn. 2SŽi/3/2013, sp. zn. 6SŽi/3/2013, sp. zn. 2SŽi/7/2012, sp. zn. 5SŽi/21/2013.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu, postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že nepochybil krajský súd, keď konanie z dôvodu neexistencie spôsobilého predmetu súdneho prieskumu postupom podľa § 104 ods. 1 vety prvej O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.

zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov, stotožniac sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/292/2013-51 z 26. februára 2015 podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že skutočnosti uvádzané žalobcom v jeho podaní z 18. júna 2015, opisujúce procesný postup prvostupňového súdu po podaní odvolania žalobcu proti uzneseniu v predmetnej veci, nebolo možné v odvolacom konaní zohľadniť. Vecnú správnosť napadnutého uznesenia totiž nemohli ovplyvniť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.